

SRAZ

Daniela Hoření

Literární tvorba

V. kategorie

„Všechny zdravím, dovoluji si zahájit letošní VPVP!“ Santův silný hlas se rozlehl po celé jeskyni, kde se každý rok všichni scházeli, čtyři měsíce před Vánoci.

Letos to ale s účastí nevypadalo moc dobře. Santa si promnul svou bílou bradu. Potom přejel očima celý prostor jeskyně, a na chvíli se zastavil u Yulemenů. Byla to velká banda uličníků. Ale teď, když je zkoumal, uvědomil si, že tři z nich chybí.

„Jak to, že je vás jen 10?“ otázal se Santa.

Islandští bratři si mezi sebou vyměnili provinilé pohledy. Nakonec promluvil ten nejmenší z nich – Stúfur „Nepřinou, prej se jim tu nechce hodiny vysedávat, dyž jim to můžem všechno převyprávět.“

Santa si povzdechl, ale po chvíli přikývnul. Koneckonců měli pravdu. Nebyl žádný pořádný důvod, proč by tu nutně muselo být všech 13 skřítků.

„Kde je tvůj bratr?“ podíval se na Papá Noëla, jenž seděl po jeho pravici. „Nevím.“ odpověděl Noël.

Santa si povzdechl. Muže vedle sebe považoval za svého nejlepšího přítele. Znali se přes 200 let, a jakožto dva nejzodpovědnější to tu celé vedli. Jenže se zdálo, že je to každým rokem těžší a těžší.

Velká předvánoční porada (VPVP) měla za účel vyřešení technikálií Jaké bude počasí, jak se dostávat do domů kde nemají komín nebo jaké populární dárky hromadně pořídit. (Jen pro zajímavost, posledních pár let to byli Iphoney, koloběžky a knížky od jakési Colleen Hooverové.) Jakmile se všechno důležité probralo, začala první popíječka, to všichni popochází, vyměňují si historky z minulých let, navzájem si radí a popíjejí u toho svoje oblíbené pití. Většina stvoření porady trpí jen kvůli tomu. Avšak letošní VPVP byla obzvláště mizerná. Všichni byli víc otrávení než obvykle, a spousta účastníků se ani neukázalo Chris, Ježíšek, tři islandští bratři a další...

Naštěstí ledy postupně roztály a všichni se začali uvolňovat. Santa seděl v koutě a přemýšlel. Než stihl něco vymyslet, přistála před ním Coca-cola s rumem a dopis od Noëlova bratra. V něm stálo:

Milý Santo,

Jak dobře víš, žiju v Austrálii už pěknou řádku let. Starám se tu o všechny tradice a dárky. Jenomže ti musí říct jednu věc. Za posledních 20 let mého působení, čím dál víc australských rodin přechází (jak sami říkají) "na Santu". Nemá smysl obcházet tu hrstku lidí co ve mně ještě věří. Už necítím onu magii a kouzlo. Rozhodl jsem se proto stáhnout na menší ostrov u Tasmánie a konečně tak přenechat Austrálii "na Santu". Usoudil jsem, že je na to už stejně nejvyšší čas.

Opatruj se,

Father Christmas

Santa si povzdechl. Znamená to víc práce pro něj, ale taky ztrátu skvělého člověka. Promnul si kořen nosu. Vánoce jsou sice fajn, ale udržování rozpadajících se tradic je docela stresující. Noël ho znal, takže poznal, že je ve stresu.

„Já je tu pohlídám, klidně jdi domů.“ prohodil skoro mimochodem. Tím si vysloužil Santův vděčný pohled. „Pozdravuj ode mě paní Clausovou, a vyříd' jí, že ty perníčky byly vynikající.“ Podali si ruce, Santa poděkoval, ve dvou locích vypil svůj drink a odebral se k odchodu.

Ta vánoční rozjařenost, pro kterou byl známý, se letos pořád nedostavovala, a mrzutá atmosféra dnešní akce vůbec nepomohla. Když se dostal ven Santa zapískal a z nebe se k němu snesli dva sobi. Za chvíli už se ozývaly rolničky z jeho saní a on zmizel na noční obloze.

Teď se malinko posuneme v čase a prostoru.

V srdci Evropy je štědrý den. Ježíšek se nikomu neozval, takže českým dětem letos naděluje dárky Ježíškův polský kolega Gwiazdor. Ten právě v klidu prochází skrz náměstí jedné malebné severočeské vesničky kousek od Liberce. Dojde k domu a zahledí se na něj. Dovnitř projde skrz zeď a ocitne se v úplně obyčejném obyvákovi. Obyčejný obyvák v obyčejném domě. Tak by to alespoň bylo, kdyby Gwiazdor skrz pootevřené dveře do jídelny nezachytil koutkem oka pohyb.

Přemýšleli jste někdy, jak je možné, že Ježíšek Děda mráz nebo Santa Claus stihnou navštívit miliony domácností za jeden večer? Nestihnou. Trochu podvádí, a ten čas si natahují a ohýbají. Tok času se na štědrý večer pozastaví. Jen na chvíli. S časem se zastaví i lidé, a dočasně se z nich stanou sochy zamrzlé v čase. Takže když se muž s maskou, holí a pytlem podívá na naprosto pohyblivého chlapce, lekne se. A tak stojí uprostřed obyvákovi, pytel plný dárků v ruce a cítí na sobě pohled. Tohle se nemá dít. Po chvíli klučič prolomí ticho. „Promluvíme si venku?“

I když letošní porada nešla úplně hladce, zbytek příprav ano. Tedy, minimálně ve Francii. Všechny dárky už byly zařizeny a v podzemních prostorách je právě balila banda hranostajů. Lidé měli úžasně vánoční náladu a za 30 dní už děti budou moct do bot dostat dárečky. Noël s balením pomáhal celou noc, takže se rozhodl si trochu oddechnout, a udělat si menší procházku na nejbližší alpské prostranství. Všechny kopce měly bílé čepce a všechny pláně byly pokryty dokonale nadýchaným sněhem. Spokojeně se nadechl studeného vzduchu. Bylo příjemné si občas oddechnout od plánování. „Papá Noël!“ Zpoza jedné zasněžené jedle se z ničeho nic vynořila ženská postava.

Noël se prudce otočil a červený kabát se kolem něj zavlnil. „Mon Dieu, to jsem se lek!“

V tu chvíli si žena sundala kápi z hlavy. Tu tvář vídal na obrazech a v sochách poměrně často. „Marie, já... jaká pocta.“ lehce se uklonil. Nebyl si jistý, jak se před ní má chovat – jediný další svatý, kterého kdy potkal, byl jeho strýček Sv. Nicolas, jenže tohle bylo něco jiného. Chvíli na sebe bezeslova hleděli.

Nakonec to byla sama Marie, kdo začal mluvit. „Přišla jsem za vámi, jelikož si myslím že... že... Zkrátka mi přijdete nejzodpovědnější“

„Nejzodpovědnější?“ opakoval Noël „To mi sice lichoť, ale asi úplně nechápu, o čem mluvíte.“

Marie se rozhlédla kolem sebe, jako by kontrolovala, jestli jsou sami „Jde o mého syna.“ A jeje. To, že se Ježíšek neozýval jim, se ještě dalo omluvit, ale že se neozýval vlastní matce, to už bylo něco úplně jiného. Pořád ale nechápal, proč za nim přišla. „Bojím se o něj.“

„To chápu, ale proč jste přišla?“ Chvíli se snažila vysvětlit, co po něm chce, a k tomu všechny informace co věděla. „... Prosím?“ Zakončila svoji žádost. Noël se na chvíli zamyslel. Najít Ježíška za tak krátkou dobu se zdálo skoro nemožné.

Chtěl jí říct ne, ale když po vás něco žádá svatá Marie, matka Ježíšova, tak se to odmítá poněkud těžko. Nemohl se ale jen tak sbalit a jít hledat ztracené děťátko bůh ví kam. Musel to vyřešit s hranostaji. Naštěstí všechny zbývající úkoly na seznamu už by měli zvládnout sami. Došel k patě hory, dvakrát lusknul a zapískal jednoduchou dvojtónovou melodií. Země se zachvěla, načež se otevřela a odhalila schodiště vedoucí dolů.

Dole se nacházela vánoční dílna. Přes 20 km² balících stanic, dílen všech druhů, a ozdob všech velikostí. O to všechno se s Noëlem staralo zhruba tři miliony hranostajů. Jeden z nich teď přiběhl po poličku, přebal si kabát a utíkal jej pověsit na místo. „Chaussure?“ oslovil ho Noël.

Malý hranostaj k němu zvedl hlavičku a skočil mu z poličky na rameno. „Oui?“

„Nevíš, kde je Saucisse?“ Chaussure to samozřejmě věděl, předal tedy svému šéfovi instrukce a hned na to utíkal zpět do dílny na cukroví, žadonit o další zbytky. Noël se pousmál, a dal na věšák ještě svoji čepici a šálu. Pak se vydal směrem ke svojí kanceláři, kde se měl, dle informací nacházet jeho oblíbený hranostaj.

„Salut. Jsi zpátky nějak brzo.“ Saucisse panáčkoval na stole a v pacičkách držel obálku. „Potkal jsem jednu... paní...“ hlodavec se nezaujatě dál přehraboval v dopisech od dětí, „... teď není dobrý čas na novou ženskou Noë.“

„Saucisse! Tak to vůbec není. Jen... Asi budu muset na nějakou dobu odjet.“

Hranostaj k němu poprvé zvedl svoji chlupatou hlavičku. Dvěma rychlými skoky se k Noělovi dostal. „Co prosím? Je měsíc do Vánoc! Teď nemůžeš jen tak odjet!“

„Kontroloval jsem seznamy. Všechny věci, na které jste mě potřebovali, jsou už hotové.“

Hnědé lasičce našťvaně zacukalo v čumáčku. Nejhorší bylo, že měl vousáč pravdu. Vrátil se zpátky na stůl. „Nesnáším tě. Ale půjde to. Co budeš vlastně dělat tak důležitého?“

„Půjdu zachraňovat Vánoce jedné významné rodině.“

Od Marie dostal za úkol přivést Ježíška na Vánoce domů. Moc informací mu neřekla. Jen to, že je někde v Evropě, že je v pořádku a jen se schovává, pravděpodobně u nějaké rodiny. Jenže Evropa není úplně malá. A Noěl měl pouhých třicet dnů na to, aby Ježíška našel. Jeho první cesta vedla za Befanou, čarodějnici, co nosí na tři krále dárky v Itálii. Doufal, že by mohla použít svoji magii a navést ho přesněji, než jen ‚Evropa‘.

Befanin domek vypadal zvenku normálně, ale vevnitř bublaly lektvary, blikala barevná světla a hrály metalové verze vánočních písniček. Jen jeden z mála důvodů, proč ji měl hned po Santovi nejradši z celé skvady vánočních bytostí.

„Ciao bella! Jak se máš?“ Zvolal hned ve dveřích. Befana k němu zvedla hlavu od knihy kouzel a usmála se na něj.

„Taky tě ráda vidím. Co potřebuješ?“

Noěl opatrně překročil spícího psa na zemi. „No... potřeboval bych někoho najít.“ nesnažil se nic předstírat, věděl, že by jeho lež okamžitě prokoukla. Nebyl by tu takhle chvíli před Vánoci, kdyby něco nepotřeboval.

„Dobře.“ řekla Befana, „máš něco, co tomu někomu patří?“

Noěl přikývl a vytáhl si z kapsy kožený náramek, který mu dala ten den Marie. Čarodějnice si ho přebrala, došla ke kotli, a pustila se do práce. Smíchala pár různých bylinek, lahvičku jasně oranžové tekutiny a celé to zakončila náramkem a vánočními světýlky.

„Proč tam házíš ta světýlka?“ zeptal se překvapeně Noěl.

Befanin černý plášť zašustil, když udělala pár kroků k polici, ze které vzala vyřezávanou lžici, míchajíc lektvar v kotlíku. „Špetka vánoční magie. Teď počkáme pár minut a pak to možná zjistíme.“

Najednou Noělovi něco došlo. Celý proces děláni lektvaru byl až podezřele rychlý. „Ty jsi věděla, že přijdu.“

Befani neodpověděla, ani nemusela. Možná to vyvěstila z čajových lístků, možná jí kontaktovala sama Marie, možností bylo víc.

„Myslím, že... myslím, že je v nějakém menším městě. Střed Evropy. Česko, možná?“

Noěl přistoupil blíž, ale na hladině viděl jen pár plovajících lístků. Pochybovačně se na svoji kamarádku podíval.

„Neštví mě.“ odsekla Befana, „sever Česka. Tady -“ opět se otočila k polici a sebrala z ní starý zrezivělý hřebík „- z tohoto udělám plošticí. Pomůže tě navést na přesné místo.“ Lžící vytáhla náramek z odvaru, zamumlala pár slov a hřebík ke šperku přivázala. „Čím budeš blíž, tím víc bude svítit.“

Noěl si náramek připnul na ruku a chvíli se na něj koukal. „Bef... Jsem už moc starej na to honit mladého kluka bůh ví kde.“

„Ale prosím tě. Prostě ho do Vánoc dovedeš domů mamince a tatínkovi. Zvládneš to.“

„Asi budu muset“ pomyslel si Noěl. Rozloučil se a vydal se ke svým saním.

V chýši se najednou zjevila Marie. „Díky.“

Befana si prohlížela lahvičku od oné oranžové tekutiny. „Je zač, právě jsem vypotřebovala svůj poslední lávový extrakt. Víte, jak málo sopek v dnešní době vybuchuje?“

Ve skutečnosti se ale nezlobila, naprosto Marii chápala. „Nebojte, on ho najde.“

Ježíšova matka se usmála, a pak zmizela jako pára nad hrncem. Teď si čarodějka konečně mohla jít zase v klidu číst.

Hřebík se rozsvítil nad jakýmsi Libercem. „Super,“ pomyslel si Noël, „teď už jen najít jedno konkrétní děcko.“ Sáně nechal v poli kousek od města, a vydal se na pátrací akci. Došel sotva do centra města když... „OMG, váš kostým Santy je úplně boží! Můžu se s vámi vyfotit?“ zapištěla vedle něj asi čtrnáctiletá dívka. Řekla to tak rychle, že jí vůbec nerozuměl. Když ale vytáhla mobil, došlo mu, co po něm chce. Měl si vzít jiné oblečení...

O hodinu později už vycházel z obchodu v krémovém svetru. Teď už ale opravdu musel začít hledat. Jenže, kde? Jak? V tomhle městě žije sto tisíc lidí. Ani tady nemohl používat svoje schopnosti. Doma se stačilo na dítě podívat a věděl úplně všechno. Stačilo by jen najít dítě, u kterého by při pohledu nic nevěděl. Jenže tohle nebyla Francie. Tady bylo ticho u každého dítěte. Tady mohl jen doufat, že mu pan otec trochu pomůže. Marie mu vysvětlila, že Ježíškův tatka pravděpodobně ví kde jeho syn je, ale kvůli jeho pravidlům o nezasahování nemůže nic dělat. Alespoň ne přímo. Třeba mu ale pošle nějaké znamení, to prý dělá rád. Noël si sedl na lavičku a promnul si plnovous. Rozhlížel se po nákupním centru, kde se nacházel.

„Dobrý den! Jak se máte?“ přiběhl k němu klučík s rozčuchanými blondatými vlasy. Mohlo mu být tak sedm. Držel v ruce červenozelené lízátko a zářivě se usmíval. Noël čekal, že se někdo dříve či později objeví. Jeho povolání způsobovalo, že se na něj děti v podstatě lepily. Všechny ho viděly jako vlastního dědu a bezmezně mu věřily.

„Mám se dobře, co ty?“

Chlapeček se posadil vedle něj na lavičku a dalším úsměvem odhalil chybějící přední zub.

„Poslyš, kde máš maminku?“ zeptal se Noël.

Dítě se ohlédlo, jako by něco kontrolovalo. „Nakupuje něco s Pepou. Ale mě to nebavilo, tak jsem odešel.“ Znovu si strčil lízátko do pusy.

„Ale ona se teď o tebe určitě bojí.“

Chlapeček pokrčil rameny, ale zatvářil se provinile. Noël se zvedl a natáhl ke chlapečkovi ruku. „Tak pojď, zkusíme ji spolu najít.“

Po pár minutách chlapeček ukázal skrz skleněnou výlohu na ženu v modrém kabátu. Zamával jí a ona se k němu okamžitě rozběhla. „Ondro! Kde jsi byl? Byla jsem strašně vyděšená!“ Pak se podívala na Noëla. „Děkuju vám moc, doufám, že vás nějak neobtěžoval...“

Než Noël stihl odpovědět, objevila se vedle ženy známá tvář. Zhruba jedenáctiletý chlapec. Chvilí na sebe koukali. Pak onen chlapec udělal krok dozadu. A pak další. A pak...

„Josefe, opovaž se se taky ztratit!“ křikla maminka. Ještě jednou poděkovala, a vydala se s oběma chlapci pryč.

Noël přemýšlel. Bylo tu moc lidí, nemohl ho jen tak čapnout a odejít s ním. Ale teď už alespoň věděl, u koho přebývá.

Věc se má takhle: lidé Ježíškovi prostě nedokáží odolat, když se hezky usměje, klidně ho u sebe ubytují a uvěří jakékoliv hloupé historce, co si o svém původu vymyslí.

„Díky,“ pronesl Noël směrem k nebesům „s tímhle už se dá pracovat.“

Druhý den se vydal za Mikulášem. Jestli někdo znal Liberecké děti, tak to byl on. Při vstupu na obrovský pozemek, který Mikulášovi patřil, ho pozdravila dvojce andělů. U dveří zase posedávalo několik čertů.

„Miki, kolik vás tady proboha bydlí?“ začal mluvit okamžitě, když vstoupil do pokoje.

Oslovený zvedl hlavu, a zašklebil se. „Taky tě zdravím Noëli. Klepat tě neučili?“

„Promiň, poslední dobou je toho nějak moc.“

Mikuláš přikývl a zaklapl počítač, do kterého až do teď kličal. „No jo, prosinec.“ Zvedl se z otáčivé židle a došel k tiskárně v rohu místnosti. Papír z ní si jednou přečetl, načež ho předal Noëlovi. „Když jsi mi v noci volal, tak jsem projel naši databázi, měli by tam být všichni.“

Rodin, které odpovídaly jeho popisu, bylo v Liberci a okolí šest. Papá Noël zvládá obejít miliony lidí za jednu noc, takže by měl zvládnout šest rodin za 26 dní.

„Díky, co ti dlužím?“

Mikuláš si vyhodil nohy na stůl a usmál se. „Jednu flašku vaječňáku.“

„Dostaneš ji k Vánocům!“

Noël se chystal k odchodu, ale hlas světce ho zastavil. „Proč toho kluka prostě nenecháte na pokoji? Očividně nechce být doma, tak proč ho nutit?“

Noël si povzdechl. „Je to ještě dítě.“ Sám tomu ale úplně nevěřil. Ježíšek možná jako dítě vypadal, ale byl na téhle planetě už pěkně dlouho.

Mikuláš pokrčil rameny „Jak myslíš, kecat ti do toho nebudu.“

Je desátého prosince. Noël už obešel tři rodiny, a kromě dvou večeří a jedné kopie Pána prstenů zatím neměl nic. Za knihu byl však rád, bylo příjemné pro jednu dárek dostat. Teď byl ve vesnici Fojtka a mířil k domu číslo čtyři.

„Dobrý...“ chlapec se zarazil hned, jakmile si uvědomil, kdo před dveřmi stojí.

„Ahoj Ježíšku“

„Já nikam nejdu Noë“ prohlásil chlapec rozhodně.

„Já vím,“ opáčil Noël „pustiš mě dovnitř?“

Ježíšek pustil Noëla dál a rodině jej představil jako svého strýčka. Ti ho přivítali a okamžitě mu nabídli palačinky – svoji dnešní večeři.

„Jste moc hodní, že u sebe Pepu necháváte.“

Matka – Helena – se usmála. „Alespoň pokoj po našem starším synovi není prázdný. Navíc, moc rádi podporujeme studium.“

Noël se dál radši nevyptával. Tahle rodina byla opravdu příjemná. Povídali si ještě nějaký čas, načež ho rodiče pozvali na víno. Bylo něco kolem půlnoci, když odcházel. Ježíšek se zjevil vedle něj.

„Jak dlouho už tu s nimi bydlíš?“

Ježíšek se zamyslel, a něco počítal na prstech. „Od září?“

„Co přesně jsi jim nakukal?“

Na tváři chlapce se objevil rošťácký úsměv. „Že jsem výměnný student ze Stockholmu s česko-švédskými rodiči.“

Usmál se, ale pak se na chvíli se odmlčel. „Já vím... Z venku to asi vypadá blbě, ale...“ Začal opatrně, a chvíli se snažil najít správná slova. „Já už jsem nemohl dělat další Vánoce. Dělal se mi z toho šoufl.“ Noël přikývl. Chápal to. Vánoce byly vyčerpávající, obzvláště, když se řešily šest měsíců v roce. „Mohl jsi dát vědět. Když ne nám, tak minimálně rodičům.“

Na to se Ježíšek jen zašklebil. „Chtěl jsem od nich pokoj. Alespoň na chvíličku.“ Na chvíli se odmlčel. „Nechci domů. Ne letos. Já...já jsem...“

„...-chtěl zažít normální Vánoce? Vypadnout z rutiny?“ nahazoval nápady Noël.

Klučík jen pokrčil rameny. Ani o tom nepřemýšlel. Nedokázal snést myšlenku dalších dopisů a balení a dárků a cukroví. V noci se vyplížil pryč. Nějak se dostal do Fojtky. Potkal úžasnou rodinu, která ho ubytovala. Bylo to úplně jiné než to, co znal, a líbilo se mu to. Věděl, že se jednou vrátí domů, ale pro teď chtěl zůstat tady.

Noël si promnul zmrzlé ruce. „Neděláš mi to jednoduché.“ Už ale přesně věděl, co udělá. Tenhle kluk dělá Vánoce lidem každý rok, taky si by si jedny zasloužil. „Ale... Pokud napíšeš matce, domluvíme se.“

Je večer 25. 12. a je čas na VPVP 2. Velká povánoční popíječka. Většina je uvolněnější, ale jsou i tací, které to čeká až v lednu. Noël si zrovna povídal s Befanou, když se zjevil Gwiazdor.

„Noë? Můžu s tebou mluvit?“

Popošli spolu kousek od ostatních a Gwiazdor vytáhl zelenou obálku. „Na štědrý den jsem potkal Pepu. Prý moc děkuje. A toto ti posílá.“

V obálce byla fotka celé Kučerovic rodiny, včetně nejstaršího syna. Noël fotku otočil. Na zadní straně stálo:

Všichni pozdravují! A mám vyřídit, že ti Helča pošle bramborový salát na ochutnání. Nemůžu se dočkat, až ti všechno popovídám!

Veselé Vánoce!

Pepa J.